

SEVGİLİ öğrenciler

Felsefe öğretmenimiz Sayın Gülhatun CANPOLAT ve siz değerli öğrencilerimizin katkı ve çabalarıyla artık her yıl gelenek haline gelmiş olan felsefe dergimiz, 2023-2024 eğitim öğretim yılında psikoloji alanını da içerecek şekilde okulumuzun gurur tablosu olarak yayımlanıyor.

Toplumların ve insanın bireysel olarak tanınması uğraşısı, insanın varoluşundan bu yana çağlar boyunca devam eden bir süreç olmuştur. Temel amacı ileri bir dünya ve toplum kurma tasavvuruna dayanan felsefe ve psikolojinin ortaya koyduğu fikirler insanın kendisini ve yaşadığı toplumun iç yapısını anlamada azımsanmayacak ölçüde katkılar sunmuştur.

İnsan kimdir? Toplumlar nasıl evrilmiş ve devletler nasıl ortaya çıkmıştır gibi sorulara yanıt arayan felsefe ve psikoloji günümüzde de araştırmalarıyla çağın gereklerine uygun bir dünya ve toplum düzeni kurma arayışlarını sürdürmektedir.

Sevgili Öğrenciler, gerçeği daima araştıracağız. Sizlere dayatılan modası geçmiş, çürümüş fikirlere kuşkuyla yaklaşmalısınız. Toplumsal hipnozun bir parçası olmadan, adil ve eşitliğe dayanan bir dünya kurma çabasına katkı sunmalısınız. Bunun için okumak, yazmak ve Dünya fikir coğrafyasına; beynini, zamanını ve gerektiğinde bedenini feda eden filozof ve düşünürlerin hakikate dair fikirlerinden faydalanmalı ve bu düşünce birikiminin üzerine bir şeyler katarak barış dolu bir dünya kurulmasını elbirliği ile sağlamalıyız. Gelişme hep ileriye doğru olmuştur. Ne yapılırsa yapılsın tarihin tekerleği geri döndürülemez. İnsanlık her zaman adalet, gelişim, özgürlük, eşitlik ve savaşırsız bir dünya özlemi etrafında felsefi fikirler üretmiştir. Fikrin olmadığı, kitap okuma sayısının düşük olduğu toplumlar şiddet üretmekte ve kaba kuvvet sahipleri egemen olmaktadır. Dilerim okulumuzdaki fikir ve felsefe kulüpleri faaliyetlerini artırarak daha tartışmacı ve entelektüel çalışmalarını sürdürürler.

Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinin en altındaki yeme, içme gibi ihtiyaçların en üstündeki piramitte insanın kendini gerçekleştirmesi son noktadır. İnsan nasıl kendini gerçekleştirebilir sorusunun cevabı; bilim, sanat, edebiyat ve felsefe alanında ortaya konan, insan ve toplumu dönüştürücü özgün fikirlerin uygulanmasıyla olmaktadır.

Türk toplumu insanlığa çok önemli eserler ve düşünürler armağan etmiştir. Farabi'den İbn-i Sina'ya, Yusuf Has Hacıp'ten Mevlâna ve Yunus Emre'ye kadar topraklarımız engin bir fikir ve felsefe dünyasına sahiptir.

Siz gençlerin sizden öncekilerin yarım bıraktığı demokratik ve insan haklarına dayalı mutlu bir dünyayı inşa etmeniz arzusuyla derginizin hayırlı olmasını dilerim.

Çetin BULUT
Okul Müdürü

MERHABA

Derken

Karahindibayı eline aldı, içinde ne kadar varoluşsal sancı yaşayan öge varsa nefesinde topladı, bir çırpıda üfleyip doğaya karışmasını istedi. Yapamadı; çiçeğin narinliğine, hayata tutunmaya çalışmasına, koskoca evrende kendine nokta kadar bir yer açmış olmasına hayret etti. Nokta dedi bitiş sonrasında başlangıcı getirir. İnsan da bir noktaydı tükettiğini kenara atan, yeni arayışlarda kaybolan.

Sahi insan oldum der mi, oluşun sonu var mı? Bazen birisinin hayatında nokta, virgül, soru işareti olmaktan kurtulabilir mi? Ne zaman oldum der insan?

Bunlar zihninden geçerken derin bir nefes aldı, sonra bunun gereksizliğinin farkına vardı ama olan olmuştu ve içindeki havayı çiçeğe doğru üfledi, üflemesi ile birlikte çiçeğin beyaz tanecikleri havaya karıştı. Elini uzattı, tutmak istedi, bir iki tanesine ancak yetiştirdi. Dudağının kenarında eğreti bir gülümseme belirdi. O an zihninde şimşekler çaktı gözlerinden sağanaklar boşandı. Kendini birden Hades'in karanlık sokaklarında buldu. Her yer karanlıktı, tanıdık her şey kaybolmuştu, sanki bilinçaltına yeni bir şehir inşa etmişlerdi, çıkmaz sokaklara giriyordu ve her sokağın sonunda bir kapı vardı. Açtığı her kapının önü koskoca bir boşluğa uzanıyordu, adımını atsa düşe-

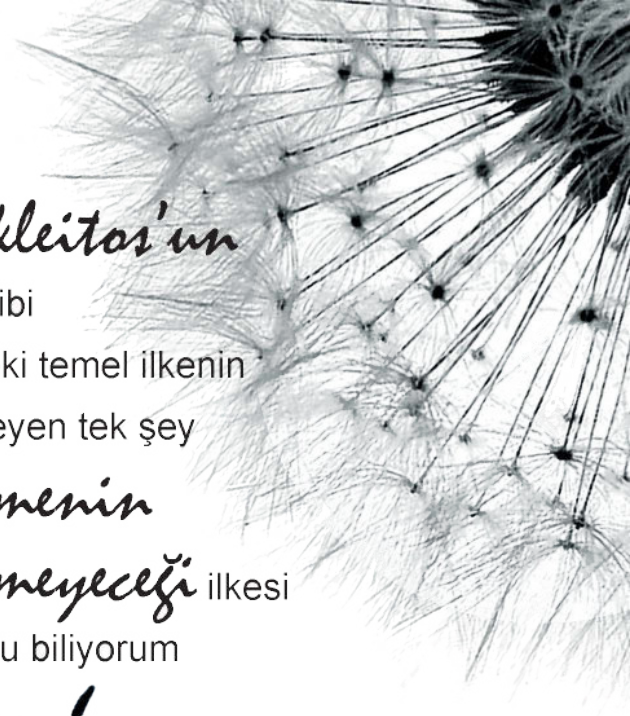
cek ama bu düşme hiç bitmeyecekti ve bu his göğsünün ortasında dayanılmaz bir acıya sebebiyet veriyordu. Yaşamayı için gerekli olan su Akheron'dan geliyordu her içişinde midesine inene kadar, tel örgüler sanki içini yırtıyordu. O an kendini yerlere atıp avazının çıktığı kadar "yeter" diye haykırmak istiyordu.

Benliğine tutundu, bütün bu karmaşanın içinde biliyordu; içindeydi güç, dışarıdan ancak küçük bir destek gelirdi. Okuduğu sözü hatırladı "kendine yaslanan dik yürür". Kendime güvenmeliyim, hayatta elbette zorluklar çıkacak; karşıma incineceğim, üzüleceğim ama hep ileriye doğru iyi bir insan olarak yoluma devam edeceğim. Herakleitos'un dediği gibi evrendeki temel ilkenin değişmeyen tek şey değişimin değişmeyeceği ilkesi olduğunu biliyorum.

Psikoloji bize bazen Hades 'in karanlık sokaklarına düştüğümüzde bazen motivasyonumuzu güçlendirmeye çalışırken elini uzatan alandır. İlk başlarda filozofların ele aldığı bir alan olarak karşımıza çıksa da 1850'lerden sonra bilim dünyasında kendine yer edinmiştir. Tarihsel süreç içerisinde ortaya çıktığı günden günümüze kadar bazen hak ettiği saygıyı görmüş bazen ne yazık ki anlaşılamamıştır.

Herakleitos'un
dediği gibi
evrendeki temel ilkenin
değişmeyen tek şey
değişmenin
değişmeyeceği ilkesi
olduğunu biliyorum

Günümüzde psikoloji neredeyse hayatımızın her alanında aktif hale gelmiştir. İnsanın davranışlarının anlaşılması, gerektiğinde kontrol edilmesi açısından sunduğu katkılar küçümsenemez. Toplumdaki bireylerin öznel dünyasının yapılandırılmasında bireyin kendini bulması konusunda psikolojinin alt dalları her geçen gün katkısı artarak devam etmektedir.

Öğrencilerimle beraber biraz Psikoloji biraz Felsefe diyelim dedik. Okurken eğlenelim ve öğrenelim ilkesinden yola çıkarak sizlerle dergimizi buluşturmak için kolları sıvadık ve iyi ki de çıkmışız yola.

Keyifli okumalar...

Kişideki En Büyük Cevher Altın Orta

Sudem Sarıkaya

Atinalı mimar ve mucit Daidalus (Daedalus) ve oğlu Ikarus, Kral Minos'un emriyle bir kuleye kapatılır. Daidalus ve oğlu Ikarus, Theseus'un Labyrint-hos'da (labirent) yolunu nasıl bulabileceğini Ariadne'ye anlatarak Minotau-rus'un öldürülmesine yardım ettikleri için kral tarafından cezalandırılmak istenmiştir. Daidalus kendisi ve oğlu için bu kulenin penceresinden kaçmak amacıyla balmumu ve kuleye ziyaretlerine gelen kuşların tüyleriyle bir çift kanat yapar. Daidalus uçmadan önce oğluna, çok alçaktan uçarsa denize düşeceğini, çok yüksekte uçarsa güneş ışınları yüzünden kanatlarını kaybedeceğini söyler. Ikarus'u dengeli bir şekilde uçuşması gerektiği konusunda sıkı sıkı tembihledikten sonra ikisi de uçmaya başlarlar.

Ikarus uçuşu sırasında babasının sözlerini unutur ve dengeli bir uçuş gerçekleştirmez. Ikarus ya başarısından dolayı ya hava sarhoşluğu nedeniyle ya da uçmanın verdiği özgürlük hissiyle daha da yükseğe uçmaya başlar. Genç adam öyle yükselir ki Güneş Tanrısı Helios bunu kendisine karşı bir saygısızlık olarak algılar. Güneş ışınları Ikarus yükseldikçe bal mumunu eritir ve kanatlarını yakmaya başlar. Bunun üzerine Ikarus tepetaklak olur ve hızla denize düşer ardından boğularak can verir. Ikarus'un başına gelenler insan hayatında dengenin güzel bir örneğidir. Çok yükselme ve çok alçalma. Aristoteles'in ifadesiyle "altın orta" ahlaki eylemde mutluluğun ve erdemli hayatın anahtarıdır. Aristoteles'in altın ortası insan ahlakının en kusursuz biçimidir. Aristoteles'e göre insan ahlakının en mükemmel hali bünyesinde bulundurdıklarının en ideal olanını tutturana ve onu hayata geçiren halidir.

Peki biz günlük yaşantımızda olaylar ile karşı karşıya kaldığımızda altın ortayı nasıl yakalayacağız? Aristoteles'in diliyle "gerektiği zaman, gereken şeylere, gereken kişilere karşı gerektiği için gerektiği gibi davranarak" ve Aristoteles'in rasyonalist olduğunu düşünürsek elbette akıl yani aklı başında bir insanın belirleyebileceğiyle belirleyerek. Örneğin; ketum olmak kadar olur olmadık yerde aklımıza her geleni söylemek, fazla ürkek olmak kadar gereksiz cesur olmak, cimri olmak kadar savurgan olmak, ders çalışmamak kadar sosyal olacak kadar ders çalışmak da olumsuzdur. Bunların tam ortasını tutturmalı ve altın gibi göze çarparak ideal ahlaka ulaşılmalıdır. Aristoteles mutluluğun sırrının iyi bir ahlaka sahip olmak ve erdemli olmak olduğunu ifade eder. İyi bir ahlaka sahip olmanın yolu da Altın Ortadan geçtiğine göre yaşamında dengeyi bulan kişi mutluluğa erişmiş kişidir diyebiliriz.

'Beni öldürmeyen şey güçlendirir'

Nietzsche

Emirhan Şahin

Felsefe dersini almaya başladığım ilk yıldan beri felsefeyi her zaman sevdim ve bu dersin saatinin gelmesini her zaman bekledim. Bu dersi sevmemin sebebi konuların beni içine çekmesiydi. Dersler bittikten sonra eve gelir ve geceleri sürekli işlenen konular ile ilgili podcastler dinlerdim. Bunun sonucunda birçok filozofu ve onların görüşünü yardım almadan kendi başıma öğrendim. Bu filozoflardan beni en çok etkileyen 1844 doğumlu **Friedrich Nietzsche** oldu. Kendisini ülkemizde seven birçok kişinin olduğunu ve Türkiye 'de kitapları en çok çevrilen filozof olduğunu öğrendim. Tabi bunun benim için iyi bir yanı vardı çünkü eserlerine ve fikirlerine ulaşmam daha kolay olmuştu. Kendisinin popüler olan kitaplarından "Böyle Buyurdu Zerdüşt" ve "Deccal" kitabını okudum, ayrıca kendisinin hayatını anlatan "Nietzsche Ağladığında" adlı eserinin hem kitap halini okudum hem film olarak izledim. Size tavsiyem eğer vaktiniz varsa kitabını okumanız daha iyi olacaktır çünkü filmi olayları detaylı anlatmadığı için Nietzsche'yi anlamakta zorlanabilirsiniz. Zorlanmak demişken kendisi kitaplarında akıcı olmayan ve örtülü bir anlatım kullanıyor; dolayısıyla okurken anlamakta zorlanabilir hatta felsefeye yatkınlığınız yoksa içindekileri anlamakta da zorlanabilirsiniz. Nietzsche'nin felsefesini incelediğimizde karşımıza ilk önce "üstinsan" terimi çıkıyor. Bunu size en anlaşılabilir şekilde söylemem gerekirse Nietzsche'ye göre insan evrimini tamamlayamamıştır ve insanında üstünde bir varlığa ulaşabileceğini açıklamıştır. Bu varlık kutsal kitaplardaki tanrı ya da izlediğiniz filmlerdeki süper kahramanlar gibi fiziksel güçlere değil tam tersi zihinsel güce sahip olan "üstinsan" dır. Peki nedir bu "üstinsan"ın özellikleri? Üstinsan kendi yolundan gider ve kendini herhangi bir dine toplumsal kuruluşa bağlı tutmaz. Üstinsan acıyı tüm gerçeğiyle hissetmelidir ve acıdan kaçmamalıdır. Üstinsan bencil olmalıdır kendi hakkını aramalı ve sessiz kalmamalıdır. Üstinsan yalnızca bu dünyaya odaklanmalı ahiret yaşamının varlığına inanmamalıdır. Ona göre üstinsanın tam tersi "Efendi-köle ahlakı"dır. Bu anlayışa göre "Efendi ahlakı" gurur ve güce önem verirken "Köle ahlakı" ise nezakete duygudaşığa önem verir. Köle ahlakının dini inançlarda ağır bastığını söylemek de dinin insanı boş bir amaç uğruna sürüklediğini söylemektedir. Köle ahlakının yanında "Sürü Ahlakı" da gelmektedir. Sürü ahlakına göre ise insanlar bir kişinin bir kurumun peşinden gitmeli kendi fikirlerini yansıtmamalıdır. Bu açıklamalardan sonra kilise Nietzsche'ye tepki göstermiş ve önünü kapatmaya çalışmıştır. Kilisenin baskıcı olduğu bir dönemde bile böyle ince konulara değinmiş ve kendi hayatını riske atmasına rağmen eserlerini tamamlamaktan asla vazgeçmemiştir.

Ömrünün sonlarını hasta yatağında arkadaşlarına kısa mektuplar yazarak geçirmişti. Bu mektupları okuyan arkadaşları onun delirdiğini ve artık yazdığı mektuplarda saçmalamaya başladığını düşünmüşlerdi, haklıydılar. Bu mektupların bazılarını okuduğumda hiçbir şey anlamamıştım çünkü Nietzsche gerçekten de arkadaşlarının düşündüğü gibi delirmişti ve İtalya'da bir kliniğe yatırılmıştı. Nietzsche'nin delirmesinin tahminimce nedeni âşık olduğu Salome'ydi. Üç kere çıkma teklifi ettiği kadından her seferinde ret cevabı alan filozof, en sonunda kendi içine kapanmış; kendini felsefeye vermiş, gece gündüz onu aklına getirmemek için farklı şeylere kafasını vermiş olsa da sonunda aşkına yenik düşüp delirmişti. Klinikte geçirdiği acı günlerin sonunda 1900 yılında hayatını kaybetmiştir.

Coğrafya
etiket midir?

Coğrafyanın
kişilik üzerinde
etkisi
var mıdır?

Varsa
nasıl bir
etkidir?

Daha önce
bunun
üzerine
düşündünüz
mü?

Coğrafya

etiket midir ?

Coğrafya etiket midir? Coğrafyanın kişilik üzerinde etkisi var mıdır? Varsa nasıl bir etkidir? Daha önce bunun üzerine düşündünüz mü? Coğrafyanın kişilik üzerindeki etkisi kimi kişi için ilgi çekici bir konudur. İbn Haldun Mukaddime kitabının birinci bölümünde "İklimlerin ve beslenmenin insan yaşamı ve uygarlıklar üzerindeki etkileri" üzerine yazmıştır. Şöyle ifade eder eserinde "Bireylerin fiziki ve ahlaki özellikleriyle yaşadıkları bölgelerdeki iklim koşulları arasında doğrudan bir ilgi vardır. Çok sıcak ve çok soğuk bölgelerde doğup yetişen bireylerin fizyolojik özellikleri, örneğin deri ve göz renkleri, ılıman iklimlerin egemen olduğu yörelerdeki bireylerinkinden yalnızca bu etkenler nedeniyle değişiklik gösterir. İklimdeki düzeyli değişim kendini deri renklerinde de göstermektedir. Sıcak yörelerde yaşayan bireylerde gözlenen yeğni (hafif) yaradılış (meşreplik), ivedilik (çabukluk) ve zevke düşkünlük, ılıman yörelerde yaşayan bireylerin davranışlarında ortaya çıkan rahatlık, soğuk iklimlerde yaşayan bireylerde gözlenen özen ve önleme yönelik vurgu, bireylerin kişilik özellikleriyle yaşadıkları iklim arasında bir ilişki olduğunu göstermektedir. Sıcak iklimlerde yaşayan bireyler ılıman iklimlerde yaşamaya başladıklarında sıcak iklimin özelliklerinin onlardan giderek silindiği görülmektedir."

Coğrafya, insanların yaşadıkları yerlerin doğal özelliklerini, iklimini, toprağını ve coğrafi konumunu içerir. Coğrafyanın faktörleri, insanların yaşam tarzlarını, kültürlerini ve davranışlarını fazlaca etkiler ve farklılıklar yaratabilir. Mesela, bir kişi tropikal iklimde yaşıyorsa genellikle daha sıcak ve nemli bir çevrede büyüme eğilimindedir. Bu, kişinin daha sosyal ve dışa dönük olmasını teşvik edebilir çünkü tropikal bölgelerde insanlar genellikle bir araya gelir ve kültürlerinde bulunan açık hava etkinliklerini düzenlerler. Aynı şekilde, soğuk ve kış aylarının uzun olduğu bir bölgede yaşayan bir kişi, daha kapalı ve içe dönük olabilir çünkü bu tür iklimlerde insanlar genel-

likle evlerine kapanır ve daha az sosyal etkinlik yaparlar. Coğrafyanın insanların kişilik özelliklerini etkileyebileceği başka bir alan da yaşadıkları toprakların verimliliğiyle ilgilidir. Verimli topraklarda yaşayan insanlar genellikle tarım veya bahçecilikle uğraşırken; kıraç topraklarda yaşayanlar daha zorlu koşullarla karşılaşabilir ve belki de daha mücadeleci ve dayanıklı bir karakter geliştirebilirler. Coğrafya kader midir? Buna verilebilecek cevaplar değişiklik gösterse de en azından meslekler veya ilgi alanı için "evet" diyebiliriz. Coğrafi konum kişilik üzerinde önemli bir etkiye sahiptir. Örneğin, deniz kenarında yaşayan biri genellikle denizcilikle veya balıkçılıkla ilgilenip yüzmeye ilgi duyarken, dağlık bir bölgede yaşayan biri hayvancılık yapıp doğa sporlarına veya dağcılığa ilgi duyabilir. Diyebiliriz ki coğrafya insanların kişilik özelliklerini şekillendirmede önemli bir rol oynar. Doğal çevrenin ve coğrafi koşulların, insanların yaşam tarzlarına, kültürlerine ve davranışlarına olan etkisi oldukça büyüktür. Bu nedenle, insanların kişiliklerini anlamak ve onları tanımak için coğrafyayı dikkate almak bazen önemli olabilir.

Duygular

*Eğer çok istersen
Her şey mümkün
İnanmak zor değil*

*Hikayem senle başladı
Senle devam ettim
Beni sen inandır.*

Sıla GÜNEY

Neden/Why/Warum

Değişen duygular mıdır yoksa insanlar mı? İnsanı duyguları mı yorar yoksa insanların duygusuzluğu mu? Duyguların insanı var mıdır? Hayal kırıklığı denildiği zaman aklınıza gelen kişi mi? yoksa size yaşattıkları mı? Çok Düşünen bir insana yapılan en büyük kötülük o insanın kalbini kırmaktır. Yokuş aşağı giderken neden frene basmaz insan ve çarpar insanların duvarına ve neden her katil olay mahaline tekrar döner.

Ne arar enkazın içinde, aynı hatayı durmadan tekrarlayan biri pişman olmuş mudur? Belki hiç olmamıştır. Pişmanlık adı altında yapılan özürler kaybetme korkusundan ibarettir. Pişmanlığın en büyük belirtisi değişmektir, değişmeyen bir insanın yapacağı en büyük iyilik ise o kişinin hayatından çıkmaktır. Sahi bir insan bu kadar güvensizliği tatmışken neden hala birine güvenme ihtiyacı duyar? Oysa hayatımıza giren herkes bir renk katıp çıkıyor.

Çoğumuzun en büyük pişmanlığı bu sanırım, hayatımıza giren herkesin en canlı renkleri seçeceğini düşünüyoruz. Bu sefer öyle olmayacağını hepimiz biliyoruz. Pirhani'nin de dediği gibi

Ravzanur KORAL

BEN Kimim ?

“Kendini tanı, böylece evreni bileceksin.” demiş Sokrates. Çoğu insan için kalıplaşmış cevaplara sahip bir sorudur: “Sen kimsin?”. Sevdiğimiz şeyleri, kişileri, yerleri ve daha birçok şeyi sunarız cevap olarak. Peki, hiç mi değişmez bu şeyler; hiç mi farklılaşmayız da bir cevap zihnimizde hazır bekler? Kesinlikle hayır. Çocukluk albümünüzü açıp baksanız bile yıllar içerisindeki değişiminizi gözlemleyebilirsiniz ki bu en basit örneklerden birisidir neticede. Peki, neden böyle basit bir soruyu basit cevaplarla geçirmeye çalışıyoruz? Verecek cevabımız ya da düşünmek için harcayacak zamanımız mı yok? Aslında bunun cevabı çoğu kişi için hayır; birçoğumuz kendi benliğinden kaçmak, göz ardı etmek için en basit cevaplara yönelir. Benliğimizi bulma yolunda atılan bir adım misalidir aslında bu soru. Sorulduğu zamana göre

değişiklik gösterir aynı zamanda. Çünkü bugünümüzü yarınımıza uydurmak bir hayli zordur. Peki, ben kimim? Hangi yönden ben kimim? Fiziksel durumum mu duygularım mı düşüncelerim veya davranışlarım mı? Bence hiçbir. Ben ne tam siyahım, ne de beyaz. Ben hiçbir şeyim ama aynı zamanda her şeyim. Ben bir hiçliğim ama aynı zamanda var olmuş her şeyim.

Ben bir şarkıyım herkesin dilinde dolaşan ama kimse- nin gerçek hikayesini bilmediği ben bir kitabım herkesin dışını beğenip aldığı ama okumak için kapağını bile açmadığı, ben bir şarkı sözüyüm, basit gözüken ama altında derin anlamlar yatan; ben kaybolmuş bir ruhum. “Bir ben vardır benden içeri” demiş Yunus Emre, tanış o kişiyle. Hayatın akışında tanışmamız dileğiyle...

20 Yaş 35 Yaş 40 Yaş ve bugün ki ben

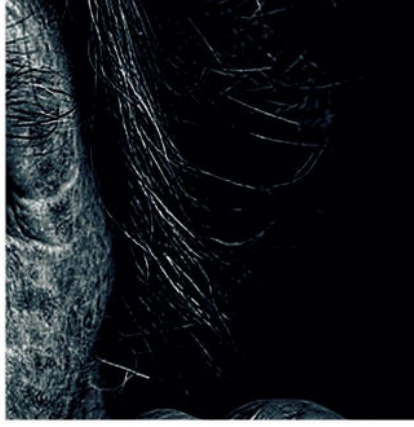
-Şunları bir araya toplayayım.
Bir güzel muhabbet edelim- diye düşündüm.
Mutfak işinden de anlarım.
Donattım sofrayı.
Bayağı uğraştım.
Hepsinin, ayrı ayrı ne yemekten,
ne içmekten hoşlandığını iyi bilirim.
Bayağı da para gitti.
Birinin yediğini öbürü yemez.
Ötekinin içtiğini beriki içmez.
Dört kişilik sofraya kurdum.
Mumları da yaktım.
Bak hepsi, Erick Satie severdi.
Hatırladım.
Müziği de ayarladım.
Geldiler.
20 yaşında ben,
35 yaşında ben,
40 yaşında ben ve
bugünkü ben dördümüz.
Birden 20 yaşımı,
35 yaşımın karşısına oturttum.
40 yaşımın karşısına da ben geçtim.
Yirmi yaşım, otuz beş yaşımı tutucu buldu.
Kırk yaşım ikisinin de salak olduğunu söyledi.
Yatıştırıyım dedim.
-Sen karışma moruk- dediler. Büyük hır çıktı.
Komşular alttan üstten duvarlara vurdular.
Yirmi yaşım kırk yaşıma bardak attı.
Evin de içine ettiler.
Bende kabahat.
Ne çağırıyorsun tanımadığın adamları evine...

CAN YÜCEL

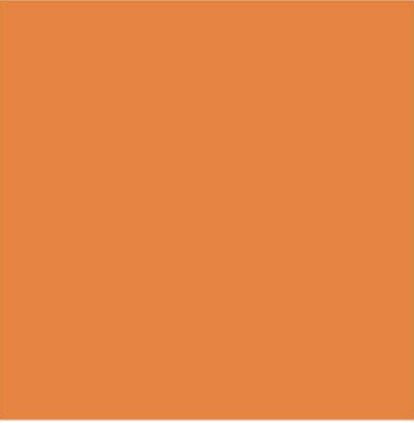
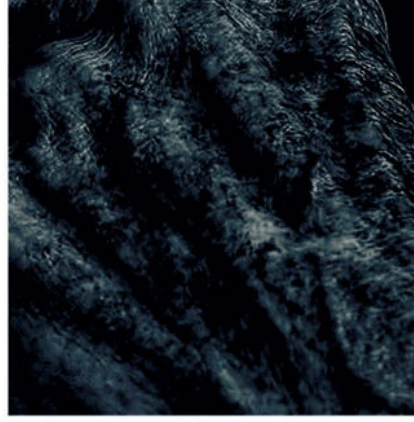
KUŞAK Çatışması

Dergi Grubu

Sidelya Öztekin, İkra Çelik,
Feyza Turalioğlu

Gün içerisinde birçok çatışmayla karşı karşıya kalabiliyoruz. Bunlardan önemli bir kısmıysa kuşak çatışmalarına ait. Büyüklerimizin yaşamın özünü çatışmalarla öğretmesi mümkün mü? Yaşamın özü çatışmalarla mı öğrenilir? Başkalarının deneyim ve bilgileri fayda sağlar mı? Genç kuşak yaşlı kuşağa örnek olabilir mi? Sizce çatışmasız yaşamayı nasıl öğrenebiliriz? Kuşaklar arasındaki farklılıkların birçok alanda çatışmalara neden olduğunu görebiliriz. Örneğin, teknoloji kullanımı konusunda gençlerle yaşlı kuşaklar arasında büyük bir uçurum var. Gençler, teknolojiyi hayatlarının ayrılmaz bir parçası olarak görüyor, bilgiye erişiyor ve eğlence aktivitelerine katılıyorlar. Ancak, yaşlılar bazen bu hızlı teknolojik değişime ayak uydurmakta zorlanabiliyor. Özellikle dijital iletişim araçlarının kullanımı konusunda yaşanan bu farklılıklar, aile içinde veya iş ortamlarında gerilimlere yol açabilir. İlişkiler konusunda da benzer zıtlıklar görülmektedir. Gençler, daha modern ve özgür bir ilişki anlayışına sahipken yaşlılar, gençlere kıyasla geleneksel ve

aile merkezli bir yaklaşım benimseyebiliyor. Böylelikle aile içinde yaşanan tartışmalar veya farklı beklentilerin karşılanamaması söz konusu oluyor. Benzer bir durum da eğitim ve öğretim konusunda geçerlidir. Gençler, interaktif ve teknolojiye dayalı bir öğrenme yöntemini tercih ederken; yaşlı kuşaklar daha geleneksel sınıf ortamlarını ve öğretmen-öğrenci ilişkilerini benimserler. Bu farklı öğrenme tarzlarından dolayı, eğitimdeki öğretim yöntemleri ve müfredat konularında anlaşmazlıklar olur. Tahmin edilebilir ki toplumsal değerler ve normlar konusunda da farklılıklar vardır. Gençler, daha çeşitli ve açık fikirli bir toplum vizyonuna sahipken; yaşlı kuşaklar daha geleneksel ve muhafazakâr değerlere bağlı olabilirler. Bu durum, toplumda yaşanan kültürel ve sosyal değişimlerle ilgili olarak çatışmalara yol açabilir. Sonuç olarak, kuşaklar arasındaki çatışmaları anlamak ve çözmek, daha sağlıklı ve uyumlu bir toplum için önemlidir. Karşılıklı anlayış ve saygı çerçevesinde, farklı kuşakların bir arada yaşaması ve çalışması mümkündür.

Zehir tatlı gelirmiş insana ölmeyince
Kaçmak kolay olur sevdiğinden gitmeyince
Uçmak basit gelir insana
Uçurumdan itilmeden önce

Aşk küçük bir cennet belki de
Ben orada bile yakardım ikimizi de
Ölmüş olan bir kalbi
Niye bekler insan elinde çiçekle

Kalamam kendim olarak yanında
Bozulur tüm büyü beyaza siyaha karıştığında
Kaçar herkes gri bulutlardan
Sorsan tüm şairler hoşlanır sonbahardan

Gökyüzündeki yıldızları sayarken
Bir anda yaralarını saymakla bitiremezsin
Kendini benim yüzümden kirletirsin
En sonunda pişman olur yanarda sönemezsin

Beren Nur KUBAL

13

Güneşten Uzak

Nazlı Zeynep ÇINAR

Herkesin bir toplama kampında olduğundan eminim. İnsanlar çığlık çığlığa bağıyorlardı.

Buradaki tüm insanlar bir grup kişi tarafından alınmaya başlandı. Kadın ve erkek bölümlerinin olduğunu gördüm. Bilincimi kaybetmiştim sanırım, gözlerim kapanıyordu. Uyandığımda kendimi bir odada buldum. Yataklarla dolu, kadınların olduğu bir oda. Üzerim değiştirilmişti, zannedersem buraya özel bir giysiymi, çünkü bütün kadınların üzerinde aynı kıyafetler vardı. Kapıdan bir adam girdi, görevli gibiydi. Onu takip etmemizi söyledi. Uzun koridorlardan geçtik, burası bir eve mi benziyordu? Anlayamıyordum. Koridorlar sessiz ve karanlıktı. Bir odaya getirdi bizi görevliye benzeyen adam, büyük bir odaya. Biraz bekledik ardından içeriye sırayla üç adam girdi. İnsanlar kendi aralarında konuşurken, onlar konuşmaya başladılar. Buranın yöneticileriydi muhtemelen. Biri başladı,

-Sizin tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacağız. Bunun karşılığında siz de bize hizmet edeceksiniz.

Onun ardından bir diğeri,

-Halktan biri hırsızlık, ölüm, istismar suçlarından birini yaparsa bir mahkeme kurmaz, kendi kişisel kararlarımıza bağlı olarak o kişiye ceza verir, yargılarız. Ha ama

bu suçları, bir kişi üçüncü defa tekrarlar ise o kişi idama çarptırılır, dedi.

Bu kişi de konuşmasını bitirince bir diğeri söze başladı,

-Bu ülkede devamlılığı sağlamak için doğumlar yapılacak fakat yılın belli bir günü kadın ve erkekler bir araya gelecek, dedi.

Hepimiz şaşkın bir şekilde bakıyorduk. Bu insanlarda bize bakıyordu. Bir an düşündüm ve içimden şöyle dedim. Bu ülkede adalet ve özgürlük yok! Odanın içinden birinin sesi geldi:

-O halde bebeklerimiz nasıl büyüyecek? Herkes bu sorunun cevabını beklerken:

-Çocuklarınızı biz büyüteceğiz.

Herkes çok şaşkırdı, hatta itiraz eden bir kadını dövüp içeriden çıkardılar.

Oda, birden sessizleşti; gözlerimi kapattım. O sırada kulağımın dibinden bir ses geldi.

-Anladın mı?

Bir anda yerimden sıçrayarak ve çaresizce,

-Anladım, dedim.

Düşünceler

Dergi Grubu

Sidelya Öztekin, İkra Çelik,
Feyza Turalioğlu

Kimi: durup dururken çakıverir, yakar, aydınlatır.

Kimi: parlarken söner, iz bile bırakmaz.

Kimi: çalışıp çabalarsın,
bağırıp çağırırsın bir türlü gelmek bilmez.

Kimi: kovarsın gitmez.

Kimi: sınırsız kapatırsın kendini, gene de içe sızar

Kimi: gelir gider, gider gelir, gelir gider...

Nermi UYGUR

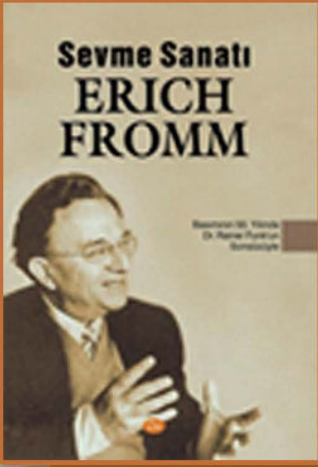
Hayatımızdaki her şey düşünmeye değer mi, düşünmek istemiyorum dediğimiz yerde biten bir eylem mi yoksa kendiliğinden devam eden bir döngü mü? Değişir mi, yoksa hep aynı düşünceler birbirini kovalar mı? Nedir düşünme?

Bize göre düşünce insanın benzersizliğini ve yaratıcılığını ortaya çıkaran bir güçtür. Düşüncelerimiz bizi dünyayı anlamaya, hayal kurmaya, hayatımıza anlam katmaya, kendi dünyamızı genişletmeye yönlendirir. Bunların yanında inançlarımızı da şekillendirir düşüncelerimiz. Düşüncelerimiz sonucunda mı endişeleriniz yoksa endişelerimiz her zaman içimizde var olup yaşamımızın temelinde mi bulunur? Aşırı düşüncelerle oluşmuş endişeler yine yerini alan başka düşüncelerle mi kaybolur sizce? Zamanı var mıdır düşünmenin. Geceleri uykularımızı böler mi düşüncelerimiz? Bazen başımızı yastığa koyduğumuzda düşüncelerimiz ansızın kendi hikayelerini anlatmaya başlar. Nedir bu hikayeler, geçmişimiz mi; geleceğimiz mi? Bu hikayeler bazen elimizde geçmişin ve geleceğin renkli uçan balonları gibi belirir. Peki siz, insanlar görür korkusuyla karanlık bir kutuda hapsedmeyi mi yoksa onların gökyüzündeki dansını sevgiyle izlemeyi mi tercih edersiniz?

Ne Okumalıyım ?

Sidelya Öztekin, İkra Çelik,
Feyza Turalioğlu

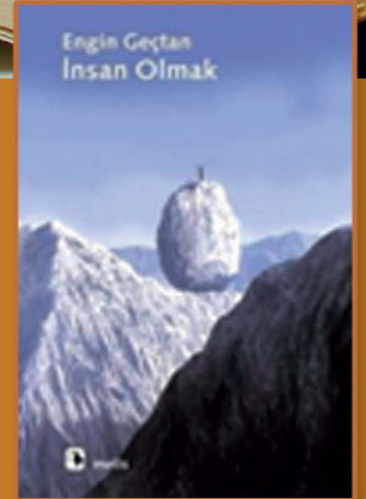

Sevmek bir sanat mıdır? Öyleyse eğer, bilgi ve çabaya gereksinimi vardır. Yoksa sevgi, kaderin bir lütfuyla şanslı olanlarımızın “kapılmadığı” tatlı bir duygu mudur? Şüphesiz büyük çoğunluk ikinci önermeye inanmaktadır. Oysa bu kitap, birinci önerme temeline oturtulmuştur.

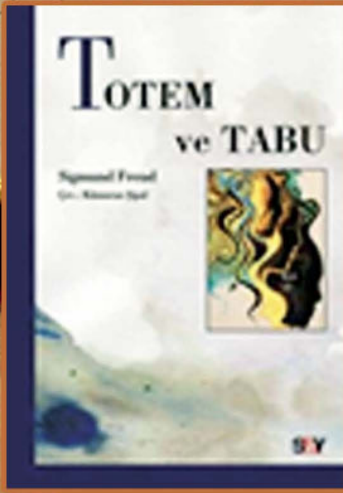
Hiç kimse sevginin önemsizliğine ilişkin bir düşünce taşımaz. Birçok kişi onun açlığını çeker, mutlu ve mutsuz aşk öyküleri anlatan bir dolu filmi izler, yüzlerce ucuz aşk öyküleri anlatan bir dolu film izler, yüzlerce ucuz aşk şarkıları dinler. Buna karşın, pek azı sevgiye ilişkin bir şeyler öğrenmenin gerekli olduğunu düşünür.

Bu özel tutum, kişiyi ya tek başına ya da toplu olarak, böyle düşünmeye yönelten birçok ön yargıya dayanır. Birçok kişi, sevgi sorununu ilkel bir biçimde ele almakta, kendi sevebilme gücünden, sevmeye ediminden çok sevilme olarak görmektedir.

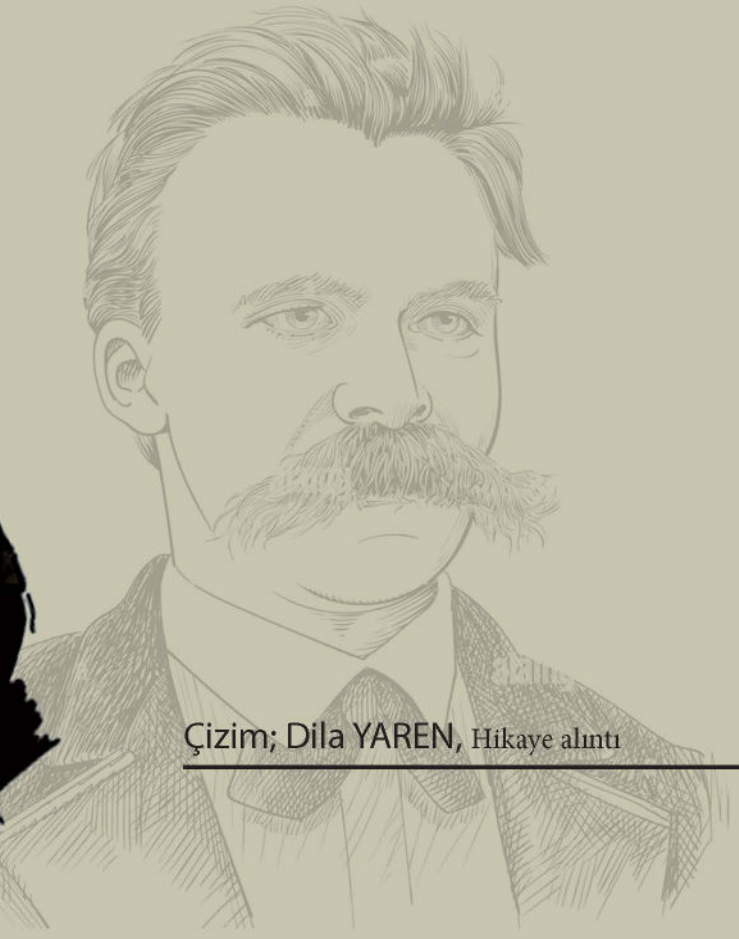
İlk kez yayımlandığı 1983'ten günümüze defalarca baskı yapmış ve okurla kurduğu yapıcı ilişkiyi kanıtlamış olan bu kitabında Engin Geçtan insan olmanın ikilemini şöyle anlatır: “Çağdaş toplumlar kendine özgü bir olguyu da birlikte getirmiştir. İnsan eskisinden çok daha fazla sayıda insanla, çok daha kısa süreli, daha yüzeysel ilişkiler kurma eğilimindedir. Bu, soğuk bir günde karşılaşan bir grup kirpinin öyküsüne benzer. Kirpiller ısınabilmek için birbirlerine sokulurlar ama dikenleri birbirine batır. Birbirlerinden ayrıldıklarında soğuktan rahatsız olurlar. İleri geri hareket ederse sonunda dikenlerini batırmadan birbirlerini ısıtabilecekleri en uygun uzaklığı bulurlar.”

İşte size iyi bir haber; Kendinizi kaygı, suçluluk, kötümserlik, erteleme, düşük benlik saygısı ve depresyonun diğer “dipsiz kuyu”lardan ilaçsız kurtarabilirsiniz! İyi Hissetmek’te, psikiyatrist David Burns duygularınızı harekete geçirecek ve hayata daha olumlu bakmanızı sağlayacak, bilimsel olarak test edilmiş teknikler sunuluyor. Duygu durumunuzdaki dalgalanmaların nedenlerini anlayın. Olumsuz fikirleri kafanızdan silip atın. Suçluluk duygunuzla başa çıkın. Sevgi ve onay bağımlılığınızın üstesinden gelin. Öz güveninizi arttırın. “Hiçbir şey yapmamak” ile baş edin. Depresyonun acı veren girdabından kurtulun. “Okunacak ve tekrar okunacak bir kitap!”

Freud’a göre ilkel insan bizim çağdaşımız sayılır. Tarih öncesi çağlardaki insanların geçirdiği evreler, gündelik yaşamlar, sanatları, oluşturdukları söylenceler ve mitlerde gelişim sürecimizin önceki basamakları hakkında ciddi izlere rastlar, onlarda kendimize benzerlikler buluruz. Bugün bazı topluluklarda izlerine rastlansa da Freud’un deyişiyle dinsel-sosyal bir kurum olan totemizmin etkilerinin azalmasına karşılık, tabu konusu farklı biçimlere bürünerek de olsa azımsanmayacak derecede yakınımızda durur. Freud’un eserini kaleme alırken belirttiği gibi Totem ve Tabu, bu alanda ele alınan ilk ciddi çalışma olmasının yanı sıra, psikanalizin bakışı, açısı ve bulgularıyla toplum psikolojisinin kemikleşmiş sorunlarına yönelik bir çözümleme denemesi; etnologlar, filologlar, folklorcular ve psikanalistler için kendi ilgi alanlarıyla bağlantı kurabilecekleri bir köprü inşasıdır.

Çizim; Dila YAREN, Hikaye alıntı

Felsefe ile karikatür

“Friedrich Nietzsche, 3 Ocak 1889’da Torino’da, Via Carlo Alberto’daki 6 numaralı kapıdan sokağa adımını atar. Belki yürüyüş yapmak belki de postaneden mektuplarını almaktır amacı. Kendisine uzak olmayan ya da fazlasıyla uzakta bir fayton sürücüsü, inatçı atına söz dinletemiyordur. Faytoncunun bütün baskılarına rağmen hareket etmeyi reddediyordur at.

Sonra, ismi muhtemelen Giuseppe Carlo Ettore olan faytoncunun sabrı taşar ve kırbacını eline alıp atı öldüresiye kırbaçlamaya başlar. Nietzsche, orada biriken

kalabalığın arasına dalar ve birden atın önüne atlayarak öfkeden köpürmüş faytoncunun acımasız eylemini sona erdirir. Kollarını atın boynuna dolayıp hıçkırarak ağlamaya başlar ve baygınlık geçirir. Olaya şahit olan diğerleri, Nietzsche’yi evine bırakırlar. İki gün boyunca bir divanda hareketsiz ve sessizce dinlenir Nietzsche. Tâ ki son sözlerini mırıldanıncaya dek: “Mutter, ich bin dumm!” (Anne, ne aptalım!) Ve hayatının kalan son on yılını, uysal ve delirmiş bir şekilde annesinin ve kız kardeşlerinin himâyesi altında geçirir. Atın akıbeti hakkında ise hiçbir şey bilmiyoruz...”

Bir Yol Ayırımı

YKS

Dergi Grubu

Sidelya Öztekin, İkra Çelik,
Feyza Turalioğlu

Ömrümüz boyunca kaç sınav oluyoruz ?

Bu sınavların anlamı ne? Katılmak istiyor muyuz yoksa mecburiyetten mi katılıyoruz? Hayatın kendisi de bir sınav değil mi zaten? Lise de eğitim alan bir öğrencinin amacı nedir? Başarı sadece sınavla mı belirlenir? Hayatımızı etkileyen sınavlardan bir tanesi de YKS'dir.

Başlı başına disiplin gerektiren bu sınav sizde nasıl bir etki bırakır? Bu etkileri öğrenmek için okulumuz 12.sınıf öğrencileri ile ufak bir araştırma yaptık. Arkadaşlarımıza "Sınava hazırlık sürecinde ne gibi etkiler ile karşılaştınız?" sorusunu yönelttik. Tabii arkadaşlarımızın olumlu ve olumsuz cevapları oldu.

Arkadaşlarımızdan olumlu olarak en sık duyduğumuz cevap "Sınav daha disiplinli olmayı öğretti." cevabı oldu. Bunun dışında aldığımız cevaplar "Potansiyelini keşfetme şansı", "Kendini tanıma şansı", "Sorumluluk alma bilincine ulaşma", "Gelecek planlarının kendisini motive etmesi" şeklindedir. Olumsuz cevaplardan en sık duyduğumuz ise "Başaramama korkusu". Geri kalanları ise tahmin ettiğiniz gibi "Yüksek stres seviyesi", "Öfke nöbetleri", "Çevre baskısı", "Fiziksel ve ruhsal anlamda yorgunluk" şeklindedir.

Rehber öğretmenimiz ile Röportaj

Kader Varol

-Neden bu alanı seçtiniz?

-Zamanımızda sınava girmeden önce tercih yapıyorduk. Sonrasında sınava giriyorduk. Dolayısıyla, bir gece önceden bu bölümü yazmış bulundum. Meslekler hakkında çok fikrimiz yoktu. Seçtikten sonra bana uygun bir meslek olduğu kanısına vardım. Herhangi bir zorluğu yok. Öğrencilerle, velilerle ilgileniyoruz. Empati yapmamız gerekiyor ve bu bizi bazen üzüyor, yıpratıyor. Anlatılanları yorumlamamız gerekirken tabii kendimizi onların yerine koyuyoruz ve işte bu yıpratabiliyor. Birebir çalışmalar yapıyoruz. Rehberliğim karşımdaki kişilerde yaptığı değişikliklerle hayatlarında yeni bir alan açıyor. Görüşmeye başladıktan sonra kişinin hayatı daha da netleşiyor. Bir ip yumağı düşünün, karmaşık bir yumak. Biz bu ipin ucunu kişinin bulmasını istiyoruz ve oluşan düğümleri çözmesinde yardım ediyoruz. Kişinin hayatında nasıl bir eksiklik, yanlışlık var bunu fark etmelerini sağlıyoruz. Öğrencilerin kendi ilgi ve yeteneklerini tanımasında onları değerlendirmesinde yardımcı oluyorum.

İşimi çok seviyorum. Sevdiğim bir alan. Eğitimi çok seviyordum. Geceleri hemşirelik yapıyordum. Beni eğitimde zorlayan tek şey hem çalışıp hem okumaktı. Okulumu bitirip yüksek lisansa bile başladım. Arkadaşlar, severek çalıştığınızda her şey yapılıyor. Sevmediğiniz bir şeyi kesinlikle yapamazsınız.

-Bu bölüm olmasaydı ne seçersiniz?

-Ben, yine insanlara yardımcı olabileceğim bir meslek tercih ederdim. İnsanlarla bir arada olmak, onlara faydalı olmak hoşuma gidiyor. Sanırım tıp, sosyal hizmetler okumak odağım olurdu.

-Bu bölümü okuyanlara ya da okuyacaklara neler önerirsiniz?

-İngilizceyi iyi bilsinler, farklı kaynaklardan bilgi edinmek için özellikle İngilizce gerekiyor. Kendilerini geliştirsinler. Çok okumak, çok araştırmak lazım. Yeniliklere olabildiğince açık olunmalı. Ön yargıdan kesinlikle arınmalılar. Bu meslekte ön yargıya yer verilmesi mümkün değil.

ATEŞ VE GÖLGE

Muhammed Emin YILDIRIMOĞLU

Evvel zaman içinde, insanların dünyası felakete sürüklendi. Savaşlar her yerdeydi. Kızıl kıyamet dediler bunu yaşayanlar, zira denizler kan dolmuştu ve gök kubbe ateş rengindeydi. Ama artık bu dünya huzura kavuşmalıydı, işte bu yüzden savaş, yerini barış rüzgarına bıraktı. Dağlar kırlangıç ve nergisle doldu. İnsanlar arasında yaşayanlar, ilk çiçeğin doğuşunu ve dirilişi heyecanla kutladılar ama maalesef ki bazıları yüreklerine zincir vuramadı. Savaşın izleri zihinlerinden silinmiyordu. İşte böyle bir savaşçıydı ağaçların içinden şenlik alevini sessizce izleyen Karakılıç. Kendisinin lakabı Karakılıç idi, sahi gerçek adını bile unutmuştu o. Kızıl kıyamet sırasında çok insanın canını aldı kılıcıyla. Çok günah işledi. Bu yüzden yüreği ve aklı gibi kılıcı da kararmıştı onun. Alevlerini izlerken gözleri doluyordu. Ateş, kavruk tennine yansıyor ve geçmişin unutulmaz hatıralarıyla sanki ona sesleniyordu: Kaçamazsın, saklanamazsın benden, ben senim, sen de bensin. Unutmak istediği ne çok şey vardı, ama unutamıyordu gördüğü kabusları ve üzerine çöken mahşer çığlıklarını. Kulakları parçalanıyordu. Tam o sırada insanlar bir anda bağırıp, deliler gibi kaçmaya başladılar. Karakılıç ne olduğuna anlam veremiyordu ama o sırada şenlik için yakılmış minik alevin kocaman dağlar boyutuna ulaştığını gördü. Akıyla reddetti bunu, ama gözleriyle onayladı. Anlam veremedi, ay ışığına kırbaç vurmuş gibi olan büyük ateş, Karakılıç'ı yuttu. Derken bir anda sessizlik oluştu, ölüm gibi. Ortalık karardı tıpkı gönüller gibi. Zaman durdu tıpkı hiç yaşanmamış gibi. Savaşçı ensesinde duran kılıcını çekti ve bekledi. Ne olduğuna anlam veremiyordu. Tüm bu yaşananlar bir saçmalık gibiydi. O sırada yavaş yavaş ayak sesi duyuldu, giderek arttı. Savaş davullarını andıran korkunç bir ses. Karanlığın içinden bir silüet geldi. Yaklaştı ve yaklaştı. Nefesiyle dehşet saçıyordu ve kıpkırmızı gözleri ruhunun derinliklerine bakıyordu. Bu ölümdü ve eski dostu Karakılıç'ın yanına gelmişti. Savaşçının elleri titriyor ve her tarafını ter basıyordu. Derken ölüm haykırdı: Selam olsun, kanlı gözlerle beni bekleyen savaşçıya ve ardına sığındığı gerçeklere. Kılıcını indir, laflarımı dinle, dinle ki, seni içindeki karanlıktan kurtarayım, sorularına cevap vereceğim. Savaşçı ilk başta ne olduğunu anlayamasa da kaybedecek bir şeyi olmadığı için kabul etti ölümden gelen teklifi. Ölüm pis suratıyla ve zayıf vücuduyla sırtıttı. "Sor o zaman dilediğini bana." Karakılıç dişlerini sıktı ve konuştu: Neden beni seçtiniz! Sen ve bu uğursuz kader,

neden beni bu dehşet dolu hayatın içine attınız? Ölüm cevapladı: Ardi arkası kesilemeyen bir sefalettir bu yaşam, yukarıdaki yüce tanrı tayin eder siz ölümlülerin kaderini. Ne var ki yavrucuğum kimileri bu dünyada zevk ve sefa içinde yaşarken kimileri de acı ve ızdırıp içinde yaşar ve öyle de ölür. Kader herkese adil davranmaz. Yaşam herkese aynı davranmaz. Ben, ölüm herkese adil davranırım. Senin canını alacağım gibi diğerlerinin canını da alacağım ve sonra zincirlere vurup yeryüzünde dolaştıracam. İşte cevabın budur. Karakılıç öfkeden deliye dönmüştü ama soruları vardı daha. "O zaman sana ikinci sorumu soracağım" dedi. "Bu çığlıklar ve öldürdüğüm insanların ruhları ne zaman peşimi bırakacak. Bu pişmanlık ne zaman beni terk edecek?" Ölüm cevapladı: Benimle buluştuğun zaman. Kurtuluşun ve arının anca o günedir. Savaşçı son sorusunu sormak için hazırlandı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini yukarı kaldırdı. Tam o sırada yağmur yağmaya başladı. İkisi de durup yağmuru seyrettiler. Belki yağmur bütün bu kiri temizlemek için yağıyordu. Karakılıç, laflarını yuttu son sorusunu sormadı. Belki de zaten cevabını biliyordu. Yağmur onları eritmeye başlamıştı. İkisi de yağmur da yavaşça eriyip gittiler tıpkı ateşin kaybolmasıyla kendisini kaybeden gölge gibi. Karakılıç hep ölümlü var olmuştu, ölüm varsa o da vardı ve o yoksa, o da yoktu. Ölümün bünyesinde yaşadığı yaşamı ölümün bünyesinde son buldu. Ateş gibi ölüm, gölge gibi savaşçı. Ölüm son anında durdu ve bir söz söyledi ikisi de kaybolmadan önce:

Esen rüzgar ve sallanan yapraklarda benim adım gizlidir. Hepsi benim ulaşacağım günün habercisidir. Gök yüzünde ve yeryüzünde benim sesim yankılanır. Siz insanlar sağırsınız. Bu dünya müziğinin bestekarı benim, siz ise dinleyenlersiniz. Müziğin sesini duymaya çalışın çünkü o sizi duymayacak. Ardından ikisi de silindi geri dönmek üzere. Tüm bu yaşananlar ise diğerleri tarafından bilinmeyecekti.

Neler Neler önermişler ?

"Gençlere ve aynı zamanda yetişkinlere verilecek en iyi eğitim, öğüt vermek değil, başkasına öğütlediğimiz şeyleri yaşam boyunca uyguladığımızı göstermektir." diyen Platon'a ek olarak okulumuzun öğretmenleri bizler için neler önermişler hep beraber göz atalım.

Öğretmenlerimizin öğrencilere önerileri:

- Öğrenciler okulda hayata hazırlanırlar. Dersimizin müfredatıyla bilgiler öğretirken davranış ve ilişkilerimizle eğittiğimizi düşünüyorum. Okul en büyük eğitim yeridir. Geleceğe hazırlanmalarında da rehberlik yapıyoruz. Genel bilgimizle, kültürümüzle, öğütlerimizle örnek olmaya çalışıyoruz. Tecrübelerimizi öğrencilerimizle paylaşarak hayata hazırlıyoruz. İyi-kötü, güzel-çirkin, olumlu-olumsuz, yararlı-zararlı kelimelerin içini doldurmaya çalışıyoruz. Öğrenciler elbette çoğu şeyi gelecekte kendileri deneyimleyecekler ancak Amerika'yı tekrar fethetmeye gerek olmadığından en azından tecrübelerimizle bilgilendirmek, aydınlatmak ve rehber olmak görevini üstlenmiş bulunmaktayız.

Gülây AYDOĞAN

-Öğrencilere spor alışkanlığı kazandırmak, benim branşım olan hentbol ile tanıştırap hayatlarının bir noktasına sporu koymak amacım. Egzersizleri bir hayat biçimine dönüştürmeyi gençlere aktarmaya çalışıyoruz.

Sinem HOŞGÖR EYÖVGE

-Zihnimizin en açık olduğu dönem bu dönemler. İlerleyen zamanlarda ilgi alanlarınız dağılacak, bu yüzden zamanlarınızı güzel değerlendirin.

Gamze BAĞBAŞI VURAL

-Türkiye bulunduğu yer açısından dünyanın en kritik merkezinde yer alıyor. Dolayısıyla hem Türkiye'deki doğal afetlere hâkim olabilmek hem de Türkiye'nin dünya üzerindeki etkisini anlayabilmek için bu yaşlarda Türkiye'nin önemini coğrafi konumunu öğrenmemizde fayda var. İlerleyen yıllarda Türkiye üzerinde gerçekleşecek her türlü siyasi, sosyal ve ekonomik olayla ilgili bugünden ülkemizin avantajlarını ve dezavantajlarını öğrenmemiz gerekir.

Levent ALTUNKAYA

-Öğretmenlik benim için meslekten öte. Gençlerin arasında olmayı o kadar seviyorum ki... Ben onlara tarihi öğretiyorum belki ama onlardan hayatı öğreniyorum. Seneler sonra bile unutulmamak, her daim hatırlanmak paha biçilemez. Yaşadığı dünyadan haberdar, çevresine kayıtsız kalmayan, vicdanlı, hakkını savunmayı bilen, saygılı ve çalışkan öğrenciler yetiştirmeye çalıştım hep; en güzel müzikleri, en kaliteli filmleri, en seçkin oyunları fark etmek için sohbetler ettik. Okul hayatını azami düzeyde hayatın içinden bir süreç olarak düşünmeye, evlatlarımla nice güzel anılar paylaşmaya devam ederek, umutla, daha güzel günlere ulaşmaya devam edeceğim.

Görkem KUSUN

-Olgunlaşmak için insan belli bir kapasite ile dünyaya gelir. Önemli olan bu kapasitemizi üst düzeye çıkartmak. Bizi aşağıya çeken enerjimizi sömüren işlerle meşgul olmamaktır. Felsefe insanın zihnini aydınlatmaya yardımcı olur. Takılıp kalmayı, sorgulama özelliği sayesinde önler. Her insan bir cevherdir önemli olan işlemek, her insan bir potansiyeldir. Önemli olan gelişmek bunun içinde okumak, okumak, okumak... Öğretmen kapıyı açar o kapıdan geçmek öğrencinin elindedir. Kendinizi bir basamak üste çıkardığınız kapılardan geçmeniz dileğiyle...

Gülhatun CANPOLAT

-Biyoloji fen bilimleri içerisinde yer alan bir ders olduğu için esası uygulamaya dayalıdır. Bu nedenle biyoloji dersine çalışmak deneye, gözleme, uygulamaya çok müsaittir. Başarılı bir biyoloji öğrenimi için; düzenli ders çalışmak, tekrar yapmak, eğlenceli ya da akılda kalıcı kodlamalardan yararlanmak, soru çözümüne zaman ayırmak önemlidir.

Sevgili öğrenciler bir dersi sevmek değil esasen bilimi sevmek, öğrenmeyi okumayı sevmek sizin en büyük kazancınız olacaktır.

Gökben ÇELİK

-Hayatı anlamaktır matematik. Zihnini kurcalayan sorulardan yola çıkarak gerçek olanı bulmaktır. Çevrende olup biten her şeyi fark etmektir. Mesela belli bir saatte, belli bir kurala göre, doğup batan güneşi, belki bir yaprağın çizgilerindeki geometrik şekilleri, belki bir insanın yüzündeki simetriyi görmek gibi... Kısacası her anını kaplayan ve bir dersten öte hayatın vazgeçilmez bir parçasıdır matematik. Hayattan kopuk ve sadece ezberlenecek formüllerle sınırlı bir ders olarak düşünülmeyecek olan bu dersin öğretmeni olmaktan dolayı çok mutluyum. Öğrencilerimin matematiğin güzelliklerinin farkında olmasını ve matematiği sevmesini sağlamaktır en büyük hedefim. Öğrencilerime düzenli olarak ders çalışıp bol bol soru çözmelerini tavsiye ederim. Başarının yolu sevmek ve gayret etmekten geçer. Bunu unutmayın gençler.

Gülcan SOFUOĞLU

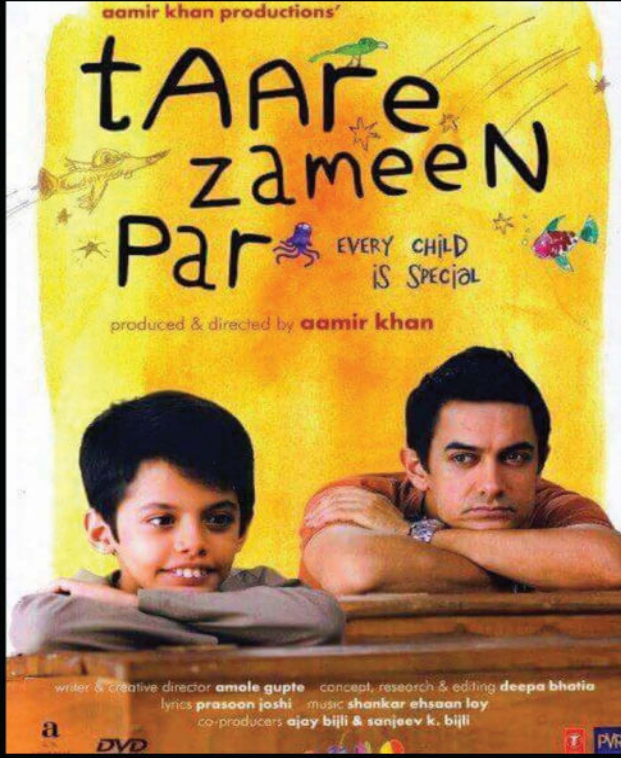
-Öncelikle öğrencilerime bu soruyu bana sordukları için teşekkür ederim. Bir edebiyat öğretmeni olarak kitap okumalarını fakat sadece okumalarını değil okuduklarının üzerine düşünebilmelerini, yorumlamalarını ve kendi hayatlarına dair çıkarımlarda bulunmalarını tavsiye ederdim. Hayatlarının her anını verimli bir şekilde geçirmelerini, eksilerek değil çoğalarak; kendilerine her yönüyle güzellikler katarak büyümelerini; öğrenmenin hayat boyu olduğunu unutmalarını ve kendilerini donanımlı bir birey olarak yetiştirmelerini önerirdim. Hayatın zorluklarına karşı yorulmamalarını, kendilerini iyi tanımalarını, geleceğe dair hedeflerini belirlemelerini ve hayallerinden asla vazgeçmemelerini tavsiye ederdim.

Nalan ÖZDEN KÖSE

Hayatımızın varoluş temelini öğrenmek ve öğretmek üzerine. Heybemize yüklediğimiz her tecrübeyi, görev icabı olmasa bile, insani olarak birilerine aktarma eğilimindeyiz. Böyle de olmalı çünkü bir bayrak temsil töreni. Geçmiş, şu an ve gelecek bir ipe dizilmiş boncuk gibi birbirine bağlı, her boncuğun takip ettiği bir öğreti var. O boncukları bir arada tutan şey de bu aktarım. Hayat bu kadar alma verme düzeniyle şekillenirken öğretmenlik mesleğini bu anlamda daha da farklı bir yere koymak... İnsan, dünyaya geliş amacını çok iyi analiz edebilmeli. Elbet bir amaçtan ibaret değiliz ama ben kendime şöyle kuşbakışı baktığımda şunu gördüm: Ben bu hayatta en çok vermeyi seviyorum. Sanırım bu mesleği seçmemin temelinde bu var. Sürekli öğrenmeye çalışan ve öğrendiklerini vermeye çalışan olmayı seviyorum. Öğretmenlik benim için vermek. Bir gün bir kalpte, bir elde, bir beyinde, bir gözde, bir kulakta dilleneceğini umut ederek vermek; karşılıksız sadece birinin hayatını güzelleştirebileceğini umut ederek vermek. Ben bu mesleği böyle seçtim, Çok fazla yıpranmama rağmen ilk seçme amacımı asla kaybetmedim. İleride öğretmen, doktor, mühendis, terzi, kuaför ne olursanız olun ruhunuz hep güzellikleri paylaşmaya açık olsun. Hep güzeli, doğruyu öğrenmeye çalışanlardan ve bunları etrafınıza aktaranlardan olun. Çünkü öğrenmek de öğretmek de "iz" bırakır.

Zuhal ŞAHİN

Ne İzlemeliyim ?

Zindan Adası

“Departed-Köstebek” ile Oscar ödülü kazanan yönetmen Martin Scorsese’in yönettiği “Shutter Island-Zindan Adası”nda, Massachusetts sahil açıklarındaki bir adada suç işlemiş akıl hastalarının tedavi edildiği hastanedeki bir katilin esrarengiz şekilde kayboluşunu soruşturmakla görevlendirilen Teddy Daniels (Leonardo DiCaprio) ve Chuck Aule (Mark Ruffalo) adlı iki polisin baş döndüren hikayesi konu ediliyor.

Akıl Oyunları

John Forbes Nash Jr., genç yaşında geliştirdiği kuramlarla matematik dünyasının bir numaralı ismi haline gelir. Fakat kısa süre içerisinde bencilliği ve kendine olan aşırı güveni sonucunda oluşan kişisel problemleri ile baş edemez duruma düşer. Dahilik ile delilik arasındaki ince çizgide, delilik tarafına doğru sürüklenir.

Her Çocuk Özeldir

Harfleri sayıları algılama problemi yaşayan bir çocuğun çevresi ve ailesi tarafından tembel, becerisiz muamelesi görülür. Çalışmayı öğrenebilmesi için yatılı okula verildikten sonra resim öğretmeni ile değişen hayatı ve başarısını anlatan bir film.

Nisa Nur Bayav

Ön yargılı bir insan mısınız? Ya da biri size ön yargı ile yaklaşması hoşunuza gider mi? Herkes ister istemez ön yargılara kapılabilir mi? Ön yargı bir taraf tutma biçimidir. Daha açıklayıcı olacak olur-sak bir kişi veya bir olay hakkında yeterli bilgi sahibi olmadan hareket etmektir. Elbette, herkes ister istemez ön yargıya kapılabilir ama önemli olan ön yargılarımızı kırmaktır. Albert Einstein ön yargıları parçalamak atom parçalamaktan daha zordur sözü ile bize ön yargılardan kurtulmanın zor olduğunu belirtmiştir. Ön yargı hayatın bir parçasıdır. Örneğin bir yere yırtık ve eski kıyafetler giyerek gidersek bize belki soğuklaşırlar. Bu yer hastane gibi bir ortamsa doktorlar hemşireler kaba davranabilir. Tam tersi güzel ve sık kıyafetler ile gidersek kibar ve güler yüzlü davranabilirler. Başka bir örnek de bir arkadaşınıza dizi önerdiniz ve bir karakteri kötü anlattınız. O kişi, o diziyi ön yargılı başladı ve o da sizin gibi o karakteri sevmeyebilir. İşte bu yüzden asıl mesele ön yargıları kırmaktır. Mesela size ön yargı ile yaklaşılması hoşunuza gider mi? Her ön yargı kötü olmaz ama sonuç olarak bir insan sizi iyi de olsa kötü de olsa olmadığınız biri olarak

görür. Bu, insanın sizden beklentilerini de değiştirir. Bir kişiye sırf uzaktan bakıldığında kötü, zorba bir tipi var diye o kişiye öyle yaklaşmam ya da iyi, masum gözüküyor diye ondan öyle şeyler bekleyemem ve biri de yapamayacağım şeyleri benden beklesin istemem. İnsanlar bazı şeyleri hep bir kalıba sokar, belki de bu onlara daha kolay geldiği içindir. Bir kişi size kötülük yaptı diye bütün insanları kötü kalıbına sokmak kolaydır ve bunun temelinde biraz korkaklık ve yanlış anlama vardır. Bu tür genellemeye dayalı yargılar, daha kötü şeylere yol açabilir: Herkes kötü gözle bakarken iyi bir insanı da o kalıba koyup belki farkında olmadan onu kırabilirim.

Tabi ki ben kimseden ön yargısız olmasını beklemiyorum ama ön yargılarınız varsa bile onları geri plana atmalısınız. İradesini, kendisini kontrol edebilen herkes ön yargıları ile hareket etmemeyi de başarabilir. Tüm ön yargılardan kimse kurtulamaz ama davranışlarını ve düşüncelerini değiştirebilir insan bence yeri geldiğinde. Yeni düşünce ve fikirlere açık olmalı yoksa en büyük zararı farkında olmadan yine kendisine verir. Arı soktu diye bal da mı yemeyeceğiz?

Delirten YALNIZLIK

Alper Ege Uslu

Travmatik bir savaştan çıkan biri, gerçek hayata uyum sağlayabilir mi? Hayata dair pek bir amacı kalmazsa ve kendini hep yalnız hissediyorsa böyle biri için depresyon kaçınılmaz bir sınavdır.

Depresyon kendine zarar vermeye dönüşür mü?

TAXİ DRIVER yıllar önce çekilmesine rağmen işlediği konular ölümsüzdür. Bu film amaçsızlık, kaygı, varoluş sancısı ve travma gibi konuları ele alır ama ayrıca bir konuyu daha ele alır: "YALNIZLIK."

Bu yazının konusu Taxi Driver'in felsefesi.

Ana karakterimiz Vietnam Savaşı'ndan yeni çıkmış genç bir adamdır. Denizci piyadesi olarak görev almıştır. Kendisi taksi şoförlüğü yapar ama hayatı hep darmadumandır, bir türlü rayına oturmaz ama bunları düzeltmek için bir amacı bir motivasyonu da yoktur. Bu kadar amaçsız bir adamı nasıl olduysa tanıştığı iki kadın hayatını çok etkiler. Bu kadınlardan biri olan Betsy bir siyasetçinin seçim kampanyasında çalışır.

Başlarda Travis ve Betsy birbirinden hoşlanır fakat Travis'in dengesiz davranışları Betsy'yi bu ilişkiden soğutur. Bir diğer kadın karakterimiz ise İris adında bir kız çocuğudur, şu anki 9.sınıf öğrencileri yaşındadır ama kötü yola düşmüştür: fuhuş.

Travis onu tanıdığından beri İris'i bu yoldan uzak tutmaya çalışmıştır. Film boyunca Travis'in bu iki kadınla olan başarısız iletişimini izleriz.

Bu iki kadın dışında filme baskın olan asıl şey şudur: Travis'in yalnızlığı. Travis'in "Loneliness has followed me my whole life. Everywhere; in bars, in cars, sidewalks, stores, everywhere. There's no escape. I'm god's lonely man" (Yalnızlık hayatım boyunca beni takip etti. Her yerde; barlarda, arabalarda, kaldırımda, dükkanlarda, her yerde. Hiç kaçış yok. Ben tanrının yalnız adamıyım.) repliği filmin temasını da gözler önüne seriyor: O tanrının yalnız adamıdır.

Travis sosyalleşme konusunda başarısızdır. Bu kadar yalnız olan biri her zaman kendi cümleleriyle kendi fikirleriyle boğulur. Peki, bu kadar yalnız kalmak sağlıklı mıdır, özellikle travmatik bir savaştan sonra? Travis de çoğu asker gibi uyku problemleri çeker; bu onun akıl sağlığını daha da bozar. Gece ayakta olduğu

için taksicilik mesleğini seçer hem zamanını boş geçirmemek için hem de sosyalleşmek için ama o eninde sonunda bir taksicidir; yalnızlık onun lanetidir.

YALNIZLIK:

"insanlığın tüm sorunları insanın bir odada tek başına sessizce oturamamasından kaynaklanır." der Pascal ve anlar ki bir kişi yalnızsa kendiyile yüzleşir hesaplaşır. Bu yüzleşmeler genellikle ne işe yarıyorum, neden varım? gibi soruları doğurur ve bu sorgulamaları yapan bir insan kendini zorunlu bir şekilde varoluş sancısı çekerken bulur ve haliyle mutsuzluk ortaya çıkar.

Her insan bu durum ve duygulara karşı bir kaçış yolu arar Pascal buna bir kralın etrafındaki bütün zevkleri sömürmesi örneğini verir. Zevk veren bağımlılık yapıcı maddeler bir süre bu yalnızlığı unutturur. Tabi ki günümüz insanı için bu filmler diziler sosyal medya vs. gibi olay zincirleridir.

Travis ise bu yalnızlığını alkol, ilaçlar ve taksicilik yaparak unutmaya çalışır. Geceleri bile taksiye çıkıyor: Parayı sevmesi ya da paraya ihtiyacı olduğu için değil yalnızlığını bastırmak için.

Geceleri uyku ona uğramıyor bile kendi düşünceleriyle yüz yüze kalmaktan korkuyor fakat bu işi yaparken bile yalnızlık onun peşini bir adım bile bırakmıyor. İnsanlarla iletişim kursa da taksicilik izole bir iş. Her zaman tek başına o sadece bir gözcü gözlemci gibi insanların hayatına olabilecek en uzak noktadan bakan biri. Bundan kurtulmanın tek yolu sosyalleşmektir ama yalnız insanların yalnız olma sebebi zaten sosyalleşememeleridir. Travis'te bunu yapamıyor, özellikle karşı cinsle hem iletişim hem de temas kuramıyor çünkü tavırları ve kişiliği bir tuhaftır. Başlarda Betsy'le ilişkileri romantik ve güzeldir ama Travis'in tavırları ve dengesiz kişiliği onu yine tek başına bırakır. Bu ikilemli kişiliğine rağmen iki kadın karaktere karşı engelleyemediği bir takıntı besliyor. Bu iki kadının cinsiyetlerini elimden geldiğince vurguluyorum. Çünkü onlar bu hikâyenin temelleri ve gerçek bir hatıra Taxi Driver'in yönetmeni Paul Schrader bu filmde kendinden çok etkilendiğini belirtmiştir. Kendisi bir

dönemler aynı karakteri Travis gibi bir dönem alkol ve depresyonun pençesine düşmüştür. Bu pençeye düşmesinin temel sebebi âşık olduğu kadının onu terk etmesidir, aynı Travis gibi. Betsy ile yolları ayırınca Travis yine tek başına kalır. O kötü düşüncelerle kim bilir belki ruhunun bir parçasını Vietnam da kaybetmiştir.

KURTARICI (kahraman):

Carl Jung'un bize sunduğu kahraman arketipi Travis'in durumuna empati kurmamızı sağlıyor. Jung'un sunduklarına göre herkes özellikle erkeklerde kahraman veya kurtarıcı olma isteği vardır. İnsanların hayatlarında kahraman rolü oynamaya yönelik bir istek bir dürtü vardır. Buna yönelik din veya efsane yazıları günümüze kadar devam etmektedir. Çünkü istediğimiz kahraman arzusunu bu hikayeler en iyi şekilde yansıtır. Travis'te bu iki kadın figürün arasında aynen bu ilişki vardır. Travis kurtarıcı olmak ister.

Filmin ikinci yarısında kendi kahraman kostümünü tasarlar mekanizmalar kurar, silahlar alır, uzun çizmeler giyer, kendisini bir kovboya benzetmeye çalıştığını biz izleyiciler kolayca anlayabiliriz.

Sonuçta kovboylar hem asiliği hem de kendine özgü kovboy adaletini de temsil eder. Travis bu iki kadını onları hapsedmiş otoritelerden kurtarmak ve özgür kılma ister ama Travis figürünü tam anlamak için bakmamız gereken bir yer daha var...

GEÇMİŞ:

Travis, Vietnam savaşına katılmıştır. Bu savaşı tam anlamak için gazilerin ve askerlerin yaptığı röportajlara bakmamız gerek. Gaziler bu savaşın üstünden 50 yıl geçse bile hala uyuyamıyor ve belirli psikolojik sorunlar katılıyor. Savaşa katılmış çoğu Amerikan askeri sonrasında uyuşturucu kullanmaya başlıyor çünkü unutmak istiyorlar. Ayrıca şiddete yatkınlık gibi tamamen Travis'teki semptomlarda savaş sonrası askerlerde görülüyor. Travis'in durumu hepsinden daha vahimdir. Çünkü bu travmalar dolu savaşın üstüne bir de yalnızlık onu en derinden vurmuştur. Filmin sonlarına doğru Betsy'nin çalıştığı siyasetçiye öldürmeye giden Travis saçını suikasttan önce Mohawk denilen saçta kesmesi bile onun Vietnam'ı aşamadığını gösterir. Çünkü bu saç tarzı Vietnam'daki askerlerin intihar misyonlarına gitmeden önce yaptıkları saç stilidir. Travis siyasetçi Palantine'yi öldürmekte kararlıdır. Fakat son anda bir korumanın onu görmesiyle planı suya düşer Betsy'i kurtarmak için fırsatı kaçırdığını anlayan Travis bütün odağını küçük kıza İris'e çevirir ve onu pazarlayan çeteye karşı bir katliam yapar. Aslında filmin sonunda olmak istediği şeye, bir kahramana dönüşür. Medya onu bir kahraman yapar, gazetelerde kurtarıcı olarak geçer fakat ilginç olan Travis'in bunu amaçlamamasıdır; ilk suikastını gerçekleştirseydi o bir katil, hikâyenin kötü adamı olurdu. Taxi Driver filmi günümüzde etki alanını daha da arttırmış bir film. Çoğu yapıma ilham vermesinin yanında bu film sinemada anti kahraman kültürünün oluşmasına örnek olduğunu söyleyebiliriz. Travis kahraman olmaya çalışsa da o bir anti kahramandır. Çünkü onun da sorunları vardır, filmin sonunda kahraman olması bile tamamen şans eseridir. Koruma onu görmeseydi, o bir terörist olacaktı. Travis'in yalnız ve travmatik olmasının yanında akıl sağlığında da sıkıntılar vardır fakat Travis gibi anti kahramanlar bir şeyi yapar empati kurmamızı sağlar. İzleyen ekrana baktığında bir nevi kendini görür hatta bu filmde işlenen yalnızlık son zamanlarda insanlarda daha çok görülür. Film olmamız gereken karakteri gösterse de ne kadar da benziyoruz değil mi? Asıl korkutucu olanda bu.

SPONSOR

ERASLAN
TURİZM

- RENT A CAR
- VİP TAŞIMACILIK
- OKUL TAŞIMACILIĞI
- FİLO ARAÇ KİRALAMA
- ORGANİZASYON İŞLERİ
- PERSONEL TAŞIMACILIĞI
- HAVALİMANI
TRANSFERLERİ
- ŞEHİRLERARASI
SEYAHATLER

Adnan Menderes Mah. 426.Sk. No. 3/2 Keçiören/Ankara
Tel; 0312 356 56 88 - Cep: 0507 741 82 25